

Vands Afledning og Afbenyttelse af 28de Maj 1880 som vedtaget af Landstinget ved 2den Behandling.

Uden for Dagsordenen giver jeg først Ordet til den højtærede Justitsminister, for at han kan fremsætte det før nævnte Forslag.

Justitsministeren (Rump): Jeg skal saaledes have den Ære for Landstinget at fremsætte Forslag til Lov om Ændring i almindelig borgerlig Straffelovs §§ 200, 202 og 203 samt om Tillæg til Lov om det offentlige Fattigvæsen af 9de April 1891 § 41. Djemebedet med dette Lovforslag er at søge sat en Dæmper paa den Brutalitet, som i de senere Aar saa hyppigt har givet sig Udslag derigennem, at Folk alene for at tilfredsstille deres raa Tilbøjeligheder overfalde sagesløse Personer. Naar et saadant Overfald øves paa offentlig Gade eller Vej eller andet offentligt Sted, har Sagen en dobbelt Side. Den indeholder for det første en Overtrædelse af Politilovgivningen, som i Almindelighed medfører Straf af Bøder, og der har man i de senere Aar, for at søge at komme den Sport til Livs, der saaledes søger at gøre sig gældende, ansat meget høje Bøder, som den paagældende, naar han ikke har kunnet betale, har maattet affone med simpelt Fængsel eller i Reglen med et vist Antal Dages Fængsel paa Vand og Brød. Imidlertid har Erfaringen vist, at dette ikke synes at virke synnerligt. — Den anden Side af disse Handlinger er det Angreb paa Personens Retsfare, som de indeholde, og som kan gøres til Genstand for Behandling under en særlig Sag. Det almindelige er, at Handlingen som Legemsfornærmelse falder ind under Straffelovens § 200, idet den henhører til det, man almindelig kalder simple Hug og Slag, og naar den private vil søge den paagældende draget til Ansvar herfor, maa han gøre det under et privat Søgmaal. Det kommer altsaa an paa, hvorvidt vedkommende vil og kan gennemføre et saadant Søgmaal paa egen Bekostning. Sker det ikke, saa gaar Fornærmeren fri, men selv om Sag anlægges og Sagsøgeren efter længere Tids Forløb faar en Dom, vil Straffen efter § 200 dog ikke blive højere end den, der vil blive idømt under en offentlig Politisag for fredsforskyrende Udfærd. — Hvis Forsælsen er grovere, saaledes at den udøvede Vold medfører Saar eller anden Skade, men dog ikke er særdeles betydelig, saa falder den ind under Straffelovens § 203 og er Genstand for offentlig

Behandling, men Straffen vil heller ikke her blive væsentlig højere. Naar Angrebet ikke foregaar paa offentligt Sted, saasom paa Vej eller Gade, kan den fornærmede fratagde Forfølgningen, og det vil saaledes i det hele være meget almindeligt, at den paagældende gaar fri og i denne Undgaelse af videre Forfølgning vil finde en Spore til at gaa videre paa den samme Vej. Der turde derfor være god Grund til at søge andre Midler, som kunne føre ud over det Misbrug, som har udviklet sig.

Som jeg bemærkede, er denne Krættelse af den enkeltes Ret efter § 200 kun Genstand for privat Forfølgning, i Kraft af den hidtidige Opfattelse, at disse Sager, som angaa Hug og Slag, ikke egne sig til offentlig Forfølgning, idet man har betragtet dem som i Almindelighed egentlig kun vedrørende et personligt Mellemværende mellem de paagældende. Man er gaaet ud fra, at naar nogen overfalder en anden, er det et Udslag af en Misstemning mod den paagældende, grundet paa en tidligere enten virkelig eller indbildt Fornærmelse, og det, at nogen i Hidsighed har gjort sig skyldig i et saadant Overfald, giver ikke Grund til at frygte for, at han skal gentage det. Men anderledes stiller Forholdet sig nu, da man ser, at der sker Angreb endogaa paa aldeles ufejdte Personer uden nogen som helst Foranledning fra disses Side, altsaa paa, som man kalder dem, sagesløse Personer. Saa faar Angrebet en ganske anden Karakter, thi saa vedrører det ikke blot et personligt Mellemværende mellem de to Parter, men det bliver et Angreb paa Samfundet, som dette bør værge sig imod, og deraf bør formentlig resultere, at disse Sager gøres til Genstand for offentlig Behandling. Det er nu ikke saaledes at forstaa, at man skulde have offentlig Behandling i alle Sager, der falde ind under § 200; tværtimod, Hovedreglen bør blive bestaaende, thi endnu er dog det store Antal Tilfælde, der falder ind under denne Paragraf, saadanne, hvor der kun er Tale om en Afgørelse af et personligt Mellemværende. Det er ikke Hensigten med Lovforslaget at gøre Forandring paa dette Punkt. Men ved Siden af at forandre den almindelige Regel i § 200 for de Tilfælde, hvor der er sket Angreb paa sagesløs Person ved for dem at fastsætte offentlig Behandling, bør man ogsaa give andre Straffebestemmelser. Thi hvis Forandringen kun blev den, at der ved Angreb paa sagesløs Person fastsattes offentlig Behandling, men at man skulde nøjes med Straffebestemmelserne i § 200, vilde der i Virkeligheden ikke være bundet stort. Der bør derfor fastsæt-